

DAVE PETERS

BUITENSPEL

ALLES WAT JE NOG NIET WIST
OVER ONZE PROFVOETBALLERS

—HORIZON—

© Dave Peters, 2015
Cartoon omslag: © Charel Cambré
Fotograaf auteursfoto: © Koen Bauters
Omslagontwerp: Dominic Van Heupen
Vormgeving binnenwerk: Dominic Van Heupen

ISBN 978 94 921 5905 2
ISBN 978 94 921 5906 9 (e-book)
D/2015/13.656/3
NUR 480
www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

L&M Books
Elfenbankdreef 2
2900 Schoten

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

INHOUD

4	Voorwoord	132	Maxime Annys
13	Ivan Santini	138	László Köteles
19	Bjorn Ruytinx	144	Maxime Biset
25	Mathew Ryan	150	Mohamed ‘Mo’ Messoudi
33	Brecht Dejaegere	156	Nils Schouterden
39	Carl Hoefkens	162	Ólafur Ingi Skúlason
45	Colin Coosemans	167	Robin Henkens
50	Thomas Buffel	172	Seth De Witte
56	Cyriel Dessers	179	Sandy Walsh
62	David Destorme	185	Stein Huysegems
67	Davino Verhulst	190	Siebe Schrijvers
73	Faysel Kasmi	196	Stef Wils
79	Hans Vanaken	202	Thomas Wils
85	Frederik Boi	208	Tim Matthys
91	Anthony Van Loo	214	Zinho Gano
97	Birger Maertens	220	Benito Raman
103	Jens Naessens	225	Steven Defour
109	Jonny Rowell	233	Kevin Oris
115	Koen Persoons	253	Nawoord
121	Karel Geraerts	256	In memoriam: Gregory Mertens
126	Laurens De Bock		

VOORWOORD

Het ultieme hoogtepunt in mijn eerder schrale – lees: zo goed als onbestaande – voetbalcarrière beleefde ik als miniem bij wijlen *traditionsverein* Lommel SK. Op het menu stond die dag de immer bloeddorstige derby tegen het naburige Overpelt. Tot mijn eigen verbazing scoorde ik die dag een hattrick. Meer geluk dan wijsheid lag zonder enige twijfel aan de basis van deze miraculeuze gebeurtenis. Maar goed, die drieling pakten ze me niet meer af. De bewegende beelden van mijn kindertijd vervagen stilaan in mijn hoofd, maar die goals kan ik me loepzuiver herinneren. Het moet wat geweest zijn. Dat tintelende orgastische gevoel nadat een bal via jouw bloedeigen voet over de doellijn rolt... Ik kan het iedereen aanraden. Soit! De eerste goal claimde ik weliswaar onterecht omdat de voorzet – op halve hoogte – vanop de flank eerlijkheidshalve afketste op een vijandig been. Maar dat wisten enkel mijn directe tegenstander en ikzelf. ‘Juichen, non-dedju!’ zou Louis van Gaal zeggen. Bij het tweede doelpunt kwam er opnieuw een voorzet vanop rechts, net buiten de zestien meter. Een ploegmaat sprong listig over de bal die zo perfect voor mijn rechter kwam. Binnenkantje, *brosseren* naar de verste hoek, en kassa. De derde goal viel na een infiltratie in de grote baklijn, even met de buitenkant naar rechts duwen en overhoeks binnen jassen. Ik kreeg zowaar een schouderklop van collega Hakan Bayraktar, mijn Turkse ploegmaat en topkerel die later onder andere twee seizoenen voor Fenerbahçe zou gaan spelen. Ik was trots in zijn plaats. Heerlijke tijd!

De tweede hattrick scoor ik op dit eigenste moment, wanneer uw ogen deze zinnen verslinden. *Buitenspel* – naar de reeks in het voetbalblad *Fan!* (*Het Nieuwsblad*) – is alweer mijn derde boek over de avonturen van de profvoetballer in zijn natuurlijke habitat. Avonturen die zich afspelen in kleedkamers, op afzonderingen, in exotische hotels, in de kindertijd, enz. Je krijgt met andere

woorden een unieke kijk in het leven van de voetbalprof. Eerder verschenen al *In de Ban van de Bal I* en *II* waarin onder andere Luc Nilis, Johan Boskamp, Gert Verheyen, Leo Van der Elst, Tom De Sutter, Patrick Goots, Iron Mike, Stijn Stijnen en Vital Borkelmans vrijuit spraken over hun meest memorabele voetbalherinneringen en fratsen naast het veld. De Panini-stickers die je er gratis bijkreeg zijn gebleven, de iconische voetbalhelden van weleer hebben in deze *Buitenspel* eervol plaats geruimd voor het jonge grut dat vandaag het mooie weer maakt in de vaderlandse Jupiler Pro League. In mijn eerste twee boeken was de rode draad voor 100% hardcore kledkamerpret. In deze compilatie van mijn *Buitenspel*-artikels heb ik daar een aantal eerder ongewone, soms van de pot gerukte vragen aan toegevoegd. De Nobelprijs voor de Literatuur zal weer niet voor dit jaar zijn. Toch hoop ik van harte dat er bij het lezen van dit boek meermaals een glimlach op uw gelaat zal verschijnen. Het mooiste compliment zowaar. Daar doe ik het voor. Naast de reeds verschenen verhalen krijg je in dit boek – uiteraard – ook nooit eerder gepubliceerde extra's te lezen.

Een leuke bijkomstigheid wanneer je boeken schrijft én uitbrengt, is het signeren op de Boekenbeurs. De tweede keer dat ik dat mocht doen, was tijdens de editie van 2013. Er kwamen heel wat lezers langs die ook al *In de Ban van de Bal I* hadden aangeschaft. De zin die ik daar met stip het vaakst hoorde was: 'Ik ben niet zo'n boekenlezer maar dit heb ik in twee rukken uitgelezen.' Ik heb even geaarzeld om die opmerking op papier te zetten. Eigen lof stinkt immers, ook in mijn wereld. Maar omdat het exact het doel is dat ik vooropgesteld had, kan ik niet anders. Ik verklaar me nader. Jarenlang zat ik op voetbalbussen, versleet ik uren aan de voetbaltoog en palaverde ik eindeloos over *the beautiful game* met mijn lotgenoten. Zelden of nooit kon ik ergens die prachtige – met uitsterven bedreigde – verhalen over excentrieke ploegmaten, wilde afzonderingen, trainers met zes hoeken eraf, kledkamerhumor, enz. lezen. Hoewel het net de verhalen zijn die supportersharten sneller doen slaan. Weet je nog? Die Deense spits die

zich op zaterdag als vrouw verkleedde en in de lokale discotheek grote sier maakte? Echt gebeurd, trouwens. Of die Joodse keeper die altijd zo vermoeid op training verscheen omdat hij heel de nacht ijskasten had verkocht op het Antwerpse Falconplein. Of dat legendarische avondje Aalst carnaval waar de halve A-kern als exotische danseres verkleed ging en zo een – niet verklede – Afrikaanse ploegmaat deed watertanden van genot. En oh ja, al die waanzinnige toestanden die een testspeler meemaakt in verre uitheemse gebieden waar er enkel met handen en voeten gecommuniceerd wordt. Het zijn verhalen die hoe dan ook de *tand des tijds* niet doorstaan. En daar wilde ik dus – in alle bescheidenheid – verandering in brengen.

Ik kan niet zeggen – ook al staat dat goed in cultureel verantwoorde middens – dat ik een boekenverslinder ben. Maar als het raak is, dan verzuip ik er met volle overgave in. Wie heeft er bijvoorbeeld al *Fever Pitch* van Nick Hornby gedegusteerd? Een aanrader. Sta mij toe even een beeld te schetsen. Meestal reizen we hier ten huize Peters net iets avontuurlijker, maar een aantal jaren geleden kozen we gemakkelijks halve voor een all-in formule richting de zon, meer bepaald Turkije. We belandden er in een notoir voetballershôtel waar heel wat teams al op winterstage geweest zijn. Laten we zeggen dat er bijvoorbeeld al kanaries zijn gesignaleerd in het Miracle Resort in Antalya. Mensen die mij een beetje kennen, weten dat ik om de anderhalve seconde aan voetbal denk, maar toch was dit een toevalstreffer. Op mijn communieziel: ik heb niet met voorbedachten rade mijn teergeliefde familie opgezadeld met het aangeluren van trainingen van Russische tweedeklassers. Al klinkt dat – geef toe, collega *Footballcoholic* – zeer aanlokkelijk. Nee, niets van dat alles. Ik ben maar vijf keer gaan kijken. Niet meer. De rest van de dag slurp je cocktails, speel je minigolf in de blakende zon en eet je er je buik rond van een oneindig en onwaarschijnlijk uitgebreid buffet. Om nog maar te zwijgen van de tussentijdse traktaties die er werkelijk te allen tijden én overal naar je hoofd geslingerd worden. Je hebt per slot van rekening zo'n

bandje rond je pols. Die investering moet er uit gehaald worden, nietwaar? Goed geweten. Het was de eerste en wellicht de laatste keer dat we op die manier zouden reizen. An sich is daar natuurlijk niets mis mee. Prachtig hotel, vriendelijke mensen, massa's kansen om eeuwige vriendschappen te sluiten met de aanwezige Duitse, Nederlandse en Russische bevolking en zo meer. Maar goed, over smaak valt – soms – niet te twisten. Leve de bamischijf, wat dat betreft. Om een lang verhaal kort te maken. Wie reist met kleine kinderen weet dat de kans bijzonder groot is dat je 's avonds in alle stilte – met de gordijnen dicht – het balkon opsluipt met een goed boek, wat zoetigheid en een whiskey-pils. Wat anders? Dat boek dat je meezeult naar dat balkon met zicht op het gigantische en idyllisch mooi verlichte zwembad kan maar beter een goed boek zijn. Wie terug de familiekamer moet binnen stappen voor een herkansing en toevallig de schemerlamp omver stamp, riskeert immers de blijde boodschap: 'Papa, wij kunnen niet slapen en de volgende drie uren gaan we dat aan jullie duidelijk maken door die zin eindeloos te herhalen. Als jullie geluk hebben, doen we er gratis en voor niets een huilsessie bovenop.' Gelukkig hebben we uiteraard zeer brave kinderen, soms. Soit. Een goed boek dus. Die vakantie heb ik enorm genoten van het meesterwerk van de hand van Geert De Vriese *Mirakels in de Provincie: Europese stunts van Belgische clubs*. Ik hunkerde in de late namiddag al naar mijn literaire balkonmoment alwaar ik bijna letterlijk verzoop in de kleurrijke uit de klei getrokken retoriek van het Belgische voetbal. Ere wie ere toekomt.

Van nature ben ik een veel te nieuwsgierige medemens. Aarzel dus niet om mij via de sociale media even een foto te sturen van uzelf met dit boek of van de hyperexotische locatie waar u deze geschriften tot *uzelve* neemt. Doe dat gerust via Facebook, Twitter (@deefpeters) of Instagram (davepeters76). Neem voor de aardigheid ook eens een kijkje op de Facebookpagina van *In de Ban van de Bal*. Die foto van Karel Geraerts in bad mag je niet missen. Goed. We zijn er bijna klaar voor. Ongewone vragen en ongewone

antwoorden van onze profvoetballers die je een blik achter de schermen geven van een doorsnee voetballersleven. En hoe het er bij momenten écht aan toegaat. Of had je gedacht dat de prof zich voor en na competitiewedstrijden blootgeeft? Natuurlijk niet. Ik weet niet wat het is, maar het gemiddelde audiovisuele voetbal-interview kan je vooraf helemaal voorspellen. De belangen worden groter en groter, er is het fenomeen van de mediatraining, de eigen mening moet wijken voor de collectieve gedachte, enz. Ik heb daar uiteraard een mening over maar die doet niet ter zake. Want iedere vogel zingt immers zoals hij gebekt is. Laat staan dat het iemands schuld is. Het komt erop neer dat je puur analytisch – voor een breed publiek – vrij vlug uitgepraat bent wanneer er een boom wordt opgezet over het spelletje. Maar! Voetbal is een populaire – understatement – sport waar miljoenen euro's in omgaan, dus moet er tussen de broodnodige sponsorboodschappen door uitvoerig voor-, tussen- en nabeschouwd worden. Er is geen weg terug. Gelukkig duikt er zo nu en dan een sympathieke verschijning op die het schouwspel draaglijk maakt. Mijn glas is altijd halfvol. Leve de warmbloedige lui die van vlees en bloed zijn en ons te gepasten tijde trakteren op verrassende uitspraken, onderbouwde eigen meningen en niet te vergeten: de betere poetsenbakkerij.

Omdat ik er sterk in geloof dat een boek af en toe ook licht in de duisternis moet scheppen, besluit ik dit voorwoord met een handige – *what's in a name* – handleiding voor het voetbalinterview zoals we dat vandaag kennen. Ik schets een aantal feiten die je meteen zal herkennen. Daarna geef ik het door ons, *Footballcoholics*, als fout aanzien antwoord van de speler of coach mee. En ten slotte vertaal ik exclusief voor uw ogen wat er echt bedoeld wordt wanneer deze tenenkrullende voetbalclichés de revue passeren. Hier gaan we.

Feit: In een moeilijke uitwedstrijd heeft een degradatiekandidaat – met acht man achter de bal – de nul gehouden en een punt gepakt.

Coach na de wedstrijd: ‘Het tactisch plaatje klopte perfect. We hebben niets weggegeven.’

Vertaling: ‘We hebben vandaag negentig minuten je reinste afbraakvoetbal op de mat gebracht. Waar we de tegenstander konden irriteren door nodeloos tijdrekken of een elleboogje links of rechts, hebben we dat niet nagelaten. We mogen fier zijn op onze prestatie. Dat ik een tactisch meesterbrein ben, wist ik al langer. Dat ik zó straf ben, bleek vanavond op majestueuze wijze.’

Feit: Speler x scoorde net een wereldgoal waardoor club y opnieuw kans maakt op Europees voetbal.

Speler na de wedstrijd: ‘Wie scoort is niet belangrijk. Ik ben daar niet mee bezig. Het collectief primeert en ik ben even blij met een assist, nog blijer zelfs.’

Vertaling: ‘Heb je die goal gezien? Tjonge, jonge, jonge... ik hoop dat mijn moeder de harddisk heeft geprogrammeerd. ’t Was een staaltje van pure klasse. Bij ons op training zijn er wel eens jongens die het proberen maar dan denk ik altijd: “Je weet niet waar je aan begint, kerel.” Als de hoek te scherp wordt, schiet ik sowieso richting doel. Soms raak ik de bal verkeerd en komt hij per ongeluk bij een ploegmaat terecht. Zo stapel ik de *assistjes* lekker op.’

Feit: Na een desastreuze competitiestart lijkt club x uitgeteld voor de titel. Maar plots pakken ze toch weer twee opeenvolgende zeges.

Coach na de wedstrijd: ‘We bekijken het vanaf nu van match tot match en zien wel waar we uitkomen.’

Vertaling: ‘Ik weet niet meer van welk hout pijlen maken. Het is me een compleet raadsel waarom we nu plots weer punten pakken met deze hopeloos onevenwichtige spelerskern. Die extra winstpremies zijn mooi meegenomen want volgende week loopt het gegarandeerd weer fout. Ik heb mijn zaakwaarnemer alvast gevraagd om uit te kijken naar een nieuwe uitdaging.’

Feit: In een ware veldslag zijn de spelers van club x enorm diep gegaan om de zege veilig te stellen.

Speler na de wedstrijd: ‘Fysisch waren we enorm sterk vanavond.’

Vertaling: ‘Fysiek waren we enorm sterk vanavond.’

Opmerking: Dit is het vaakst voorkomende cliché in de voetbalwereld, hoewel het eigenlijk gewoon een taalfout is. In de gebruikelijke voetbalcontext moet altijd fysiek in plaats van fysisch gebruikt worden.

Voorbeeld: De zwaartekracht is een fysisch verschijnsel. (natuurkundig)

De politie gebruikte bij de ontruiming van het appartement fysiek geweld. (lichamelijk)

Feit: Club x staat al na tien minuten 2-0 achter en verliest uiteindelijk met 4-0.

Coach na de wedstrijd: ‘We kwamen vroeg op achterstand en dan weet je dat het hier moeilijk wordt.’

Vertaling: ‘Na tien minuten had ik er al spijt van dat ik was komen opdagen. Ik had die uit de kluiten gewassen coniferen in mijn tuin eindelijk kunnen snoeien. God, wat waren we slecht vandaag. Ik zal morgen maar een extra straftraining inlassen, anders denkt de voorzitter dat ik geen bezieling heb.’

Feit: Speler x is de revelatie van het seizoen en wordt wekelijks gelinkt aan Europese grootmachten.

Speler na de wedstrijd: ‘Dat is iets voor mijn manager. Ik heb er geen flauw idee van wie er naar me heeft geïnformeerd, laat staan welke club een concreet bod op me heeft gedaan. Ik voel me hier prima.’

Vertaling: ‘Dinsdagavond om 8 uur 43 minuten en 56 seconden is er een fax van Silvio Berlusconi binnengekomen. Ik kan bij Milan een contract tekenen voor vier jaar. Mijn huidige loon wordt verviervoudigd, de rode Ferrari staat al in de wax en mijn WAG krijgt een gratis tienbeurtenkaart bij zowel de mani- als de pedicure. Mag ik nu al vertrekken aub?’

Feit: Club x heeft net voor de zesde maal op rij een wedstrijd verloren.

Coach na de wedstrijd: ‘Zolang ik de steun van de spelers voel, blijf ik er voor gaan. Het bestuur heeft me net nog gezegd dat ’t als één man achter me staat.’

Vertaling: ‘Als die rotverwende snotapen van spelers denken dat ze met mijn voeten mogen blijven spelen, dan hebben ze het behoorlijk mis. Mijn ontslagclausules zijn tip top in orde. Laat die C4 maar komen. Dat zal die halfzachte schoenzolen in dat amateuristische bestuur leren! Whoehahahaha. Ibiza, *here I come.*’

Feit: Club x speelt met twee ervaren verdedigers aangevuld met twee piepjonge talenten. Er wordt zo nu en dan geflaterd en een prijs lijkt ver weg.

Ervaren speler na de wedstrijd: ‘Ik heb het volste vertrouwen in mijn jonge ploegmaten. Ze betalen nu wat leergeld maar dat gaat ze alleen maar sterker maken.’

Vertaling: ‘Als de coach denkt dat ik die broekventjes met mijn centen ga laten spelen, dan kent hij mij nog niet. Stelt hij ze volgende week opnieuw op, dan schop ik ze op training doormidden. Probleem opgelost.’

Feit: Club x heeft net voor de derde maal op rij naast de titel gepakt. Er zijn enorme sommen geld geïnvesteerd maar het rendement is nul.

Voorzitter net voor het nieuwe seizoen: ‘We trekken dit jaar volop de kaart van de jeugd. We zijn daar fier op. Meer clubs zouden ons voorbeeld moeten volgen.’

Vertaling: ‘Door het dramatische gesukkel van de vorige spelerskern, hebben we nog maar eens naast een prijs gegrepen. We hebben ons blauw betaald aan premies en het water staat tot aan onze lippen. Naar ’t schijnt hebben we ook een jeugdwerking. Laten we dus snel al die volgevreten profs buitengooien en die jongens een kans geven. Resultaten zullen we er niet mee halen maar het is wel goedkoop. Plus: het staat goed in de pers.’

Feit: Club x heeft in de mercato de anonieme speler y weggehaald uit de lagere reeksen.

Coach voor het seizoen: ‘We hebben hem er vooral bijgehaald als versterking in de breedte.’

Vertaling: ‘Ik heb geen flauw idee over wie je het hebt. Ik ken die jongen niet. Dat is een aankoop van bestuurslid x. Ik slik nog liever mijn fluitje in dan dat ik hem een kans geef. Is het überhaupt wel een voetballer? U bent daar formeel in?’

Voilà! Tot hier de verzamelde voetbalclichés. Voor de gelegenheid speciaal voor u – mét vette knipoog – vertaald naar de edele taal der mensen. U en ik dus. Laten we het snel over iets anders hebben. Veel plezier met *Buitenspel*: ongewone vragen, openhartige antwoorden. Er is immers al genoeg *miserie* in de wereld. Ten slotte geef ik nog graag de volgende tip mee. Als je thuis een partner hebt rondlopen die jouw voetbalgekke hoofd gedooft, laat haar/hem dan de Panini-stickers in dit boek plakken. Want ik weet hoe dat gaat. Mijn voetbalgekke zoon plakt de Messi’s van deze wereld net iets schever in zijn geliefde Panini-albums. En dat uit puur ontzag – of is het adrenaline – voor zoveel voetbalvernuft. Een gewaarschuwd *Footballcoholic* is er drie waard. Dat een aantal – in het seizoen 2014-2015 – geïnterviewde én geportretteerde spelers ondertussen verkaste naar een ander team doet in dit specifieke geval uiteraard niet ter zake. Kick-off!

IVAN SANTINI

SPITS

1

**IVAN
SANTINI**

2006–2007	Inter Zaprešić
2009	Ingolstadt 04
2009–2013	NK Zadar
2012–2013	→ Freiburg
2013–2015	KV Kortrijk
2015–	Standard Luik

Ben je ooit achtervolgd door een wild beest?

‘Absoluut. De eerste keer viel het nog mee. Toen zat er een schuimbekkende hond achter me aan. De tweede keer was iets gevaarlijker. Ik ging bij mijn grootouders op bezoek. Ze wonen op een Kroatisch eiland waar je qua fauna en flora van de ene in de andere verrassing valt. Ik ging met wat vrienden voetballen op een pleintje. Op een bepaald moment hang ik daar nietsvermoedend aan de deklath pull-ups te doen en wat zie ik op de grond? Twee uit de kluiten gewassen slangen. Ik dacht dat mijn maten me voor de gek hielden en dat ze dood waren. Ik liet de lat los, landde op de grond en beleefde de schrik van mijn leven. Die slangen kwamen simultaan recht en staken meteen hun tong uit! (lacht) Nu is dat grappig maar toen liep het koud zweet over mijn rug.’

Ik bedoelde eigenlijk de Wild Pigs, zoals de harde kern van je ex-club NK Inter Zapresic zich laat noemen.

(schaterlach) ‘Hoe kom je daar bij? Lang geleden dat ik die naam nog heb gehoord. Maar inderdaad, het waren zeer fanatieke fans. Alle zeven. (lacht) Ze hebben het hele land doorkruist in hun minibusje. En geloof me: ze zijn vaak moeten gaan lopen omwille van een numerieke minderheid. Geweldige gasten, die Wild Pigs.’

Beviel de West-Vlaamse potgrond je onmiddellijk, toen je bij Kortrijk ging spelen?

‘Na drie dagen wilde ik al vertrekken. (lacht) Maar dat had niets te maken met de stad Kortrijk of met haar inwoners. Wel met een nogal onorthodoxe teambuilding die Hein Vanhaezebrouck verzonden had. Na twee zware trainingen schoven we om zeven uur aan voor het diner. Ik dacht: eerst lekker eten en dan heerlijk vroeg mijn nest in kruipen. Man! Plots kregen we de boodschap dat we om 22 uur buiten voor het hotel moesten staan. Ze verdeelden ons in groepjes van vier. We werden geblinddoekt en ergens in een pikdonker bos gedropt. Ik moet dringend mijn contract nalezen, was mijn eerste reactie. Dit kon toch niet waar zijn. *What the f*ck!* Ik weet nog goed dat we allerlei vreemde geluiden hoorden.

Gertjan De Mets dacht dat het de anderen waren die ons schrik wilden aanjagen. Maar dat bleek niet zo te zijn. Net als in een cartoon zagen we plots een heleboel blinkende oogjes!

“Tijdens een teambuilding beleefde ik de schrik van mijn leven toen verschillende blinkende oogjes mij aankeken in een pikdonker bos”

En het waren geen mensenogen. (lacht) Van de schrik zijn we toen in een rivier gesprongen, want katachtige beesten hebben schrik van water. Dat was althans onze theorie. Uit pure adrenaline spurtten we ook dwars door een netelveld. (schaterlach) Een kot in de nacht vonden we eindelijk een weg. Daar stond de staf ons op te wachten met een brede *smile* op hun gezicht. Ik was zo *pissed off*, man. Daar heb je geen idee van. Uiteindelijk waren wij de eerste groep die arriveerde. De rest heeft er de hele nacht over gedaan.’

Wat is je favoriete luchthaven?

‘Die van Zadar in mijn thuisstad. Het is een piepkleine luchthaven. Als ik kom aanvliegen, zie ik de zee en de eilandjes en ben ik thuis. Als ik lang van huis ben, mis ik Zadar. Ik heb het er vaak over met mijn broer Krsevan die ook profvoetballer is in Oekraïne. Hij is keeper bij FC Zorya Luhansk. Ik droom ervan om samen met hem voor de nationale ploeg te spelen. Dat is voor ons het allerhoogste. Daar kan Barcelona niet tegen op. Als kind zagen we de wedstrijden op het WK van 1998 in Frankrijk waar Kroatië het met Davor Suker in de spits uitstekend deed. Een paar vrienden noemden mij toen De Kleine Suker. (lacht) Nog altijd, trouwens.’

Wanneer heb je voor het laatst een knuffel gehad van je ex-coach Yves Vanderhaeghe?

‘Ik knuffelde hem meer dan hij mij, zeg maar. (lacht) Ik mocht hem wel. Er werd veel gelachen bij KV Kortrijk. De ene dag werden er moppen getapt, de andere dag ontdekte keeper Rémi Pillot plots dat zijn handschoenen vol shampoo zaten. Die Belgen zijn ook grote fans van warme zalf in de onderbroek, heb ik ontdekt. Maar dat is allemaal klein bier met wat je in Kroatië op

“Belgen zijn precies grote fans van warme zalf in de onderbroek”

dat vlak meemaakt. Een ploegmaat kreeg daar van een goede vriend een nieuw paar trendy voetbalschoenen. Althans, dat

dacht hij. Toen hij enthousiast dat witte papier door elkaar hutselde, bleek dat er iets anders in de doos zat. Iets dat een paar dagen eerder uit een beer was gevallen, of zo.’ (brede glimlach)

Topschutters zijn populair. Wie heeft je allemaal al willen binnenhalen?

‘Sampdoria was in 2013 vrij concreet. Ik kreeg ook mooie aanbiedingen uit China en Saudi-Arabië. Mooi voor mijn portefeuille, niet voor de uitbouw van mijn sportieve carrière. Ik wil verstandige keuzes maken. Ik heb al genoeg meegemaakt. Op jonge leeftijd heb ik getest bij Bordeaux, Monaco, Basel en ga zo maar door. Ik was onder de indruk toen ik bij Monaco spelers als Christian Vieri en Emmanuel Adebayor zag trainen. Dat wilde ik ook bereiken. De vreemdste proefperiode was bij FC Köln. We speelden een oefenwedstrijdje op een klein veld. Mijn ploeg verloor met 18-15. Alles wat ik aanraakte, vloog binnen. Ik scoorde elf keer die middag. Ik dacht al aan al de cadeaus die ik voor mijn familie zou

kunnen kopen na de ondertekening van mijn contract. Het liep net iets anders. Toen bleek dat ik niet gratis was, kreeg ik mijn paspoort terug en werd ik vriendelijk bedankt voor bewezen diensten. Ze namen Lukas Podolski.’ (lacht)

Heeft Giovanni Trapattoni je bij Salzburg ooit op een spaghetti bolognaise getrakteerd?

‘Ik speelde in de jeugd van Red Bull Salzburg en Trapattoni was coach van de eerste ploeg. Toch kwamen we elkaar geregeld tegen. Met de U19 waren we de sparringpartner van dienst. Ik denk dat ik toen in al mijn jeugdig enthousiasme net iets te fel in de duels ging, want ik heb hem vaak op me horen roepen. Eén moment uit die periode zal ik nooit vergeten. Ik mocht van Trapattoni mee met het eerste elftal voor de halve finale

van de Oostenrijkse beker. Die bus! Dat eten! Ik kon mijn ogen niet geloven. Maar het mooiste moest nog komen. Na de match

moest ik weer op het internaat zien te geraken. En wie gaf me toen de lift van mijn leven? De enige echte Lothar Matthäus, de man die voor Duitsland schitterde in zo veel matchen. Hij was assistent van Trapattoni. Al zou ik hem eerder gewoon voetbalgod hebben genoemd. (lacht) Toen we aankwamen bij het internaat, stapte ik uit zijn Audi Q7 en begon ik spontaan te glimlachen. Die lach is een paar dagen op mijn gezicht blijven staan.’

“Na een match met Salzburg kreeg ik een lift van de enige echte Lothar Matthäus”

Over auto’s gesproken: heb je je rijbewijs vlotjes gehaald?

‘Ik was als tiener al helemaal zot van auto’s. Ik smeekte mijn vader om me te leren rijden. Niet evident, want ik was nog maar vijftien jaar. Schitterende kerel! Twee jaar later stierf hij. Ik was er kapot van. Voor ik mijn rijbewijs officieel heb gehaald, heb ik een jaar lang zonder rijbewijs rondgereden. Mijn moeder smeekte me om het niet te doen, maar het was sterker dan mezelf. Mijn advies voor de jeugd: wacht toch maar tot je je papieren in handen hebt.’

Wat is de vreemdste fanmail die je al gekregen hebt?

‘Ik heb sinds mijn passage bij Freiburg een superfan. Hij stuurt me constant berichten op Facebook en op mijn fanpagina. Tijdens het seizoen 2014-2015 is hij nog vijf dagen op hotel gaan zitten in Kortrijk. Gewoon om me dagelijks aan het werk te zien. Ongelooflijk hoe ver mensen soms gaan. Dankzij hem heb ik ook een handtekening van Franz Beckenbauer. Grappig verhaal. Der Kaiser was voor de televisie een analyse aan het maken aan de rand van het veld na de wedstrijd tegen Schalke 04. Mijn superfan begon – met een foto van mij in zijn hand – naar hem te schreeuwen: “Franz! Fraaaaaanz! Kijk, dit is Ivan, de beste spits ter wereld!” Beckenbauer zwichtte en zette een krabbel op mijn foto.’ (lacht)

Wat doe je als je Euro Millions wint?

‘Dan ga ik er eerst en vooral voor zorgen dat iedereen die ik persoonlijk ken een beter leven krijgt. Maar te veel geld maakt volgens mij én volgens het cliché niet gelukkig. Hoe kan een mens een normaal leven leiden met zo veel overvloed? Alles heeft een keerzijde. Toen Luka Modric (Real Madrid-ster, n.v.d.r.), die ook van Zadar afkomstig is, in Kroatië op het strand pizza’s bestelde, moest hij 25 euro betalen. Hij gaf er veertig en zei: “Laat de rest maar zitten.” Dan nog kreeg hij commentaar. Kijk, meneer verdient miljoenen en kan geen vijftig euro missen. Tsssss. Kroatische voetballers die naar huis gaan, maken dat allemaal mee. Ik ook. Dat is meteen ook mijn zwakke punt. Ik heb het niet eens in de gaten wanneer iemand me voor de gek houdt. Hebben ze dat geld echt nodig of hebben ze een nieuwe iPhone nodig? Soit, ik zit er niet mee. Ik geloof in karma en wil goed zijn voor de mensen. Want wie goed doet enzovoort.’ (lacht)

BJORN RUYTINX

SPITS

3

**BJORN
RUYTINX**

2000-2002	KFC MD Halen
2002-2004	KSK Kermt
2004-2014	Oud-Heverlee Leuven
2014-	KV Oostende

Wat is je favoriete frituursnack?

‘Ik ga wekelijks naar de frituur. Wat ik ook bestel: een curryworst, een boulet of ne cervela, er móét en zal altijd een kaaskroket bij zijn. Dat heb ik overgehouden aan mijn kindertijd. Elke woensdag na de training ging bij ons thuis de diepvries open en werd er junkfood gebakken. *A volonté!*’ (lacht)

Gezond! Of eet je de dagen nadien alleen maar konijnenvoer om die vettige hap te compenseren?

‘*No way*. Ik ga ook wekelijks met vrienden iskender eten. Dat is kebabvlees met brood onder de grill. Een beetje tomatensaus eroverheen gieten en wat yoghurt erbij... Mmm, het water loopt me al in de mond. Maar uiteraard steek ik ook wel eens een appel binnen. Een sportman moet een beetje op zijn eten letten, nietwaar?’

Wie heb je als kind ooit om een handtekening gevraagd?

‘Niemand, al had ik op mijn kamer wel posters hangen van Bruno Versavel. Bij OHL heb ik zelf wel veel handtekeningen mogen uitdelen. Ik heb zelfs ooit eens een vrouwenborst gesigneerd. Dat leest mijn vrouw nu ook voor het eerst, trouwens. Heb je thuis nog plek op de sofa?’

“Toen ik bij OHL vrij populair was, heb ik zelfs een vrouwelijke borst mogen signeren”

Hoe heette je eerste lief?

‘Dat moet een zekere Kelly geweest zijn, in het middelbaar. Dolgelukkig was ik, toen ik als verlegen seut plots toch *touche* bleek te hebben.’

Welk boek dat je gelezen hebt, is je bijgebleven?

‘Dat van Robert Enke, de Duitse doelman die in 2009 zelfmoord pleegde. Zeer pakkend. Zeker omdat een van mijn beste vrienden ook plots uit het leven gestapt is. De avond ervoor stond hij met zijn maten nog op de toog te dansen en dan... Waarom? Die vraag zal voor eeuwig door mijn hoofd spoken.’

Wat is je favoriete bezoekerskleedkamer?

‘Anderlecht is echt top. Groot, de massagefaciliteiten zijn in orde en alle luxe die je nodig hebt is er. Er zijn zelfs kastjes voor de bezoekers, dat zie je niet vaak. In Kortrijk en in Lierse zit je dan weer in een kruipkot. Maar goed, ook bij KV Oostende verdienen de muren wel een likje verf.’

Marc Coucke leest mee...

‘Die zal dat wel in orde brengen.’

Wanneer was je vorig seizoen echt dronken?

‘Na de match op Kortrijk. Toen was het heel gezellig op de spelersbus. Dat pintje na de match met de ploegmaten én de supporters, dat hoort er voor mij gewoon bij. Het is ook een vorm van decompressie. Op het veld geef ik mezelf voor 300%, maar daarna is het over en dan helpen die paar pintjes wel om te relaxen.’

Met welke bekende schone zou je wel eens opgesloten willen zitten in een lift?

‘Met Megan Fox, van de film *Transformers*. Ik heb een boon voor brunettes. Ze heeft een mooi lichaam en kan uitstekend acteren. Als ze ooit eens zin heeft om een match van KVO mee te pikken, leg ik met plezier een kaartje klaar.’

Wat als je vrouw je een wildcard geeft om één scheve schaats te rijden?

‘Dan bedank ik daar uiteraard voor. Aan mijn madam kan niemand tippen.’

Tegen welke speler uit onze competitie speel je graag?

‘Tegen Björn Engels van Club Brugge, een jonge gast die stevig op zijn poten staat en toch fair is in de duels. We zijn ook allebei Arsenal-fans. Als een stilstaande fase wat lang op zich laat wachten, hebben we het wel eens over de nieuwste transfer van Arsène Wenger.’

4

**BJÖRN
ENGELS**

Waarom heb je rugnummer 31 gekozen?

‘Ik heb bij OHL jarenlang met rugnummer 13 gespeeld, maar bij Oostende was Frédéric Brillant er al mee gaan lopen. Ik heb hem

nog voorgesteld om er voor te armworstelen, maar hij durfde niet. Ik denk dat hij beseft dat ik nogal forse spierballen

“Ik heb zelfs een tatoeage met het nummer 13 op mijn lijf”

heb. (lacht) Ik heb zelfs een tatoeage met het nummer 13 op mijn lichaam staan. Telkens Brillant die ziet, zegt hij plagend: “Kijk hier, mijn grootste fan.”

Voor welk tv-programma blijf je thuis?

‘*Game of Thrones* en *Sons of Anarchy*. Maar *Familie* staat op eenzame hoogte. Jef De Smedt, die Jan Van den Bossche speelt, ken ik zelfs persoonlijk. Ik ben hem letterlijk tegen het lijf gelopen toen ik aan het joggen was in een bos. Sindsdien hebben we samen heel wat extra *toerekes* in de benen.’

Wat doe je als je Euro Millions wint?

‘Dan rijd ik desnoods nog diezelfde avond naar een Porsche-dealer om een Panamera op te pikken. Als optie laat ik er meteen

een frigo inzetten zodat er aan boord cocktails kunnen gemaakt worden. Misschien moet ik dan maar ineens ook een chauffeur aannemen? (lacht) Nee serieus, ik zou ook een groot deel van het bedrag opzij zetten voor de kinderen.'

Over kinderen gesproken: in welke pretparkattractie komt het kind in jou naar boven?

'We hebben een abonnement op Plopsaland De Panne en daar ben ik onlangs samen met mijn oudste zoon in die zwevende schommels aan lange ijzeren kettingen gaan zwieren. Ik werd gek! Je moet weten: ik heb hoogtevrees en op de koop toe kregen we toen ook nog een paar rukwinden over ons heen. Ik deed net niet in mijn broek! De kleine vond het fantastisch, *den ouwe* kruipt er nooit van z'n leven nog in.'

Wat is je favoriete huishoudelijke taak?

(bloedserieus) 'Ik ben een topdweiler. Het geheim van een goede dweilbeurt is dat je altijd met twee emmers moet werken die je strikt gescheiden houdt. Eentje vul je met zeepsop, de andere met water. Als voormalig magazijnier in het leger heb ik daar de nodige ervaring in. En niet te vergeten... als ik dweil, moet ik Eros Ramazzotti horen.'

"Het geheim van een goede dweilbeurt is dat je altijd met twee emmers moet werken. En Eros Ramazzotti!"

Hoeveel procent van de A-kern rookt wel eens een sigaret?

'Laten we zeggen: zo'n 15 procent. Ik niet, nee. Als kind was ik altijd boos op mijn ouders als ze een sigaret rookten. Die geur, niet te harden!'

Denk je dat je ooit hebt samengespeeld met een homoseksuele collega?

'Denken? Ik ben er zeker van! Jonathan De Falco is zijn naam, een geweldig sympathieke kerel. Al had hij zich toen we samen speelden nog niet geout. Dat kwam pas later. En hoe! We namen

's ochtends bij OHL de kranten door en plots zagen we onze ex-ploegmaat in vol ornaat staan. Hij had zich op de homoporno gestort en zijn, euh, artiestennaam was Stany Falcone. Ik moest meteen terugdenken aan hoe we elkaar in de kleedkamer wel eens plagend een tik tegen de kont gaven. Gevolgd door: Hey homo!'

Volg je zijn tweede carrière nog op de voet?

'Niet echt, nee. Maar we hebben toen bij OHL toch stiekem even YouTube bezocht. Heel even!' (lacht)